

Arrest

nr. 156 211 van 9 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 29 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 mei 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 28 mei 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, komt op 22 december 2008 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 3 februari 2009 asiel aan. Op 3 november 2009 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 38 814 van 16 februari 2010 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker. Op 4 mei 2010 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.2. Op 27 mei 2010 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 22 oktober 2010 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 56 076 van 16 februari 2011 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker. Op 2 maart 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.3. Op 15 maart 2011 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 8 april 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 4 juni 2012 dient de verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 6 juni 2012 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quater).

1.5. Op 11 maart 2013 dient de verzoeker een vierde asielaanvraag in. Op 24 december 2014 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 144 210 van 27 april 2015 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.6. Op 12 januari 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.7. Op 12 maart 2015 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 28 april 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.8. Op 24 maart 2015 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 26 mei 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 28 mei 2015 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende viermaal een asielaanvraag in. De eerste asielaanvraag van 03.02.2009, werd afgesloten op 19.02.2010 met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De tweede aanvraag van 27.05.2010, werd afgesloten op 18.02.2011 eveneens met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 04.06.2012 diende betrokkene een derde asielaanvraag in, die niet in overweging genomen werd door de Dienst Vreemdelingenzaken en afgesloten met een bijlage 13quater op 06.06.2012. De vierde asielaanvraag van 11.03.2013 werd afgesloten op 29.04.2015 met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de asielprocedures - namelijk iets meer dan een jaar voor de eerste procedure; minder dan negen maanden voor de tweede asielprocedure; drie dagen voor de derde; en twee jaar en ongeveer anderhalve maand voor de vierde asielprocedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene haalt aan dat hij wegens problemen voor veiligheid geen aanvraag kan indienen via de reguliere weg. Hij brengt echter geen enkel concreet persoonlijk element, noch bewijsstuk aan dat deze bewering kan ondersteunen. De loutere vage en zeer algemene verklaring dat er problemen zouden zijn met de veiligheid bij een terugkeer, kan niet als een buitengewone omstandigheid weerhouden worden.

De elementen van integratie - namelijk dat betrokkene lessen Nederlands gevolgd heeft; dat hij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft; dat hij een addendum bij een inburgeringscontract voorlegt en dat hij twee steunbrieven voorlegt - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

*Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d.09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel, dat bestaat uit twee onderdelen, voert de verzoeker een schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Eerste onderdeel

Doordat de bestreden beslissing stelt dat de instructie dd 19/7/2009 vernietigd werd door de Raad van State en de criteria ervan dus niet meer van toepassing zijn.

Terwijl de overheid middels gezegde instructie haar appreciatiebevoegdheid heeft willen beperken in een beperkt aantal omschreven situaties, gedurende een bepaalde periode.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt (dus zijn de criteria niet meer van toepassing) heeft zowel de bevoegde Staatssecretaris als de Dienst Vreemdelingenzaken zelf zich geengageerd om deze instructie loyaal te blijven toepassen, in toepassing van en met respect van het principe van de rechtszekerheid en het vertrouwensbeginsel, dit niettegenstaande de vernietiging ervan door de Raad van State.

Het is dus aangewezen om na te kijken of de overheid in dit concrete geval een correcte toepassing heeft gemaakt van haar appreciatiebevoegdheid, zoals afgebakend door de instructie dd 19/7/2009 en of zij de procedure die zij zelf heeft beloofd verder te zullen toepassen mbt die instructie, gerespecteerd heeft.

De staatssecretaris heeft bevestigd dat de criteria van de instructie nog steeds van toepassing zijn op diegenen die eraan beantwoorden en daarbij erkende dat dit niet doen zou neerkomen op een schending van het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Terwijl er sedert de instructie- en de nietigverklaring ervan- geen andere nieuwe regularisatie politiek werd uitgevoerd zodat deze dient gerespecteerd te worden.

Terwijl dit niet doen uiteraard eveneens problematisch zou zijn in het licht van het gelijkheidsbeginsel nu een deel van de rechtsonderhorigen immers voor de nietigverklaring van de instructie geregulariseerd werden, en wel degelijk op basis van de in de instructie uitgevaardigde criteria.

Terwijl het trouwens een lange traditie is dat humanitaire prangende/klemmende situaties via regularisatie zouden opgelost worden; terwijl uit de feitelijke gegevens van de zaak blijkt dat dit manifest het geval is, temeer daar betrokkene hier sedert 3/2/2009 op onafgebroken wijze verblijft, overigens overwegend een wettig verblijf;

Dit daargelaten of men de criteria van de instructie of van enig andere omzendbrief al dan niet zou toepassen...

Tweede onderdeel

Doordat de bestreden beslissing stelt dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn

- Dat het voorlopig verblijf in het kader van de asielprocedure geen buitengewone omstandigheid is

- Dat de problemen inzake de veiligheid in Soedan geen buitengewone omstandigheden zijn

- Dat de argumenten inzake zijn integratie niet aan de orde zijn in het kader van het onvankelijkheidsonderzoek.

Terwijl de bestreden beslissing tekort schiet aan haar plicht tot deugdelijke en afdoende motivering.

Terwijl er immers een gevestigd beleid bestaat bij de administratie om in het geval van een langdurig – wettelijk- verblijf te vermoeden dat de buitengewone omstandigheden voorhanden zijn en dat het hoe dan ook voor de persoon met de tijd bijzonder moeilijk wordt om nog terug te keren naar het thuisland om formaliteiten te vervullen.

Terwijl het verblijfsstatuut zeker precair was maar dat het feit dat hij wel degelijk zes jaar in België heeft verbleven, waarvan meer dan 4 jaar wettig verblijf, wel degelijk verwachtingen schept in het licht van de gevestigde beleidslijnen voor regularisatie van verblijf.

Dat het lang –wettig- verblijf niet zomaar kan veronachtzaamd worden in een zorgvuldige afweging van de belangen van verzoeker en het al dan niet bestaan van buitengewone omstandigheden.

Terwijl dit langdurig verblijf wel degelijk zijn belang heeft nu het beoordelen van het bestaan van de buitengewone omstandigheden inderdaad de toets van de proportionaliteit moet doorstaan, -quod non.

Terwijl hoe dan ook verzoeker er bovendien ogv een lang verblijf van 6 jaar op kon vertrouwen dat de Belgische overheid het prangende karakter van zijn aanvraag zou inzien en op grond van haar discretionaire macht hier een oplossing zou willen bieden;

Terwijl de bestreden beslissing in deze trouwens ook tekort schiet aan haar zorgvuldigheidsplicht om zich te baseren op alle en alle juiste feitelijke en juridische gegevens van het dossier nu zij geen melding maakt van de medische regularisatie en de medische problemen van verzoeker, waarvan zij nochtans op de hoogte is.

Terwijl het niet opgaat om te stellen dat problemen met de veiligheid niet als buitengewone omstandigheden kunnen weerhouden worden; terwijl dit precies één van de essentiële motieven kan zijn om te aanvaarden dat de betrokkene niet moet terugkeren om de formaliteiten te vervullen omdat het gevaar dat hij daarbij zou lopen niet proportioneel is tov het nagestreefde doel; dat de Rechtspraak daaromtrent duidelijk gevestigd is.

Dat verweerster trouwens niet moet oordelen dat die informatie vaag is nu Soedan wel bekend staat als een repressieve en dictatoriaal regime, wiens President trouwens voor het internationaal oorlogstribunaal van Den Haag wordt gedagvaard. Dat verweerster in haar hoedanigheid van professioneel wel degelijk op de hoogte is en moet zijn omtrent de toestand van de mensenrechten in Soedan.

Terwijl niets eraan in de weg staat om de elementen inzake integratie ook te onderzoeken als ontvankelijkheidsvoorwaarden, daar de integratie in België én in casu de breuk met het thuisland uiteraard maken dat verzoeker bijzonder moeilijk naar Soedan kan terugkeren, waar hij geen sociaal noch familiaal netwerk (meer) heeft.

Daarom moet de bestreden beslissing vernietigd worden.”

2.2. In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop als volgt:

“De verwerende partij stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door de verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 3 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door de verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van de verzoekende partij haar inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijf geven kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat de verzoekende partij haar beschouwingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing – die alhier als integraal hernomen kan worden beschouwd - blijkt afdoende om welke redenen de verzoekende partij haar aanvraag tot verblijfsmachtiging onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De verwerende partij laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone

omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van herkomst hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing de door de verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze. Deze overwegingen laten de verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen haar aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

In een eerste onderdeel houdt de verzoekende partij voor dat de overheid zelf heeft beloofd de instructie dd 19/7/2009 te zullen toepassen.

De verwerende partij verwijst naar de concrete motieven van de bestreden beslissing :

“Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing. “

De stelling van de verzoekende partij mbt de vernietigde instructie, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt te veronderstellen dient de verwerende partij immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt "om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen". Het gegeven dat de verwerende partij in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat de verwerende partij zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskennis van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de in casu bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

Wat betreft het vertrouwensbeginsel, kan er eveneens verwezen worden naar het arrest van de RVV (nummer 104 166 dd. 31.05.2013) waarin de Raad het volgende opmerkte: Waar de verzoekers menen dat het vertrouwensbeginsel geschonden wordt doordat verzoekers er hadden op mogen vertrouwen dat hun langdurige procedures in samenhang met de lokale verankering als grond voor regularisatie zou in aanmerking worden genomen, afgeleid uit de vernietigde instructie, kan de schending van dit beginsel niet worden aanvaard, aangezien het vertrouwensbeginsel inhoudt dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige ingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168). Het vertrouwensbeginsel laat het bestuur echter niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Die Keure, Brugge, 33). Daar waar verzoekers aanvoeren dat nu de criteria niet meer worden gehanteerd, het niet meer duidelijk is op welke grond zij nog kunnen geregulariseerd worden, kunnen zij daarin enigszins gevolgd worden, maar de Raad stelt vast dat dit een noodzakelijk gevolg is van het feit dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard en dienaangaande aan verweerder een zeer ruime appreciatiebevoegdheid werd toegekend, hetgeen expliciet werd gevrijwaard door de boven geciteerde rechtspraak van de Raad van State.

Arrest nr 125 587 van 13 juni 2014 (RVV):

Het feit dat verweerder in het verleden toepassing maakte van een beleidsinstructie die door de Raad van State werd vernietigd en dit in voorliggende zaak niet doet kan hoe dan ook niet leiden tot het

besluit dat het gelijkheidsbeginsel geschonden zou zijn. Verzoekers gaan immers voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in bepaalde gevallen ontvankelijk verklaard werd zonder dat aan de door de wetgever gestelde vereiste was voldaan dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen.

Verder houdt de verzoekende partij voor dat ten onrechte het voorlopig verblijf in het kader van de asielprocedure, de veiligheidsproblemen in Soedan en de integratie niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Het loutere feit dat de verzoekende partij van oordeel is dat de het voorlopig verblijf in het kader van de asielprocedure, de veiligheidsproblemen in Soedan en de integratie wél een buitengewone omstandigheid uitmaken, is niet van aard afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

De verwerende partij verwijst nog naar de concrete motieven van de bestreden beslissing :

“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende viermaal een asielaanvraag in. De eerste asielaanvraag van 03.02.2009, werd afgesloten op 19.02.2010 met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De tweede aanvraag van 27.05.2010, werd afgesloten op 18.02.2011 eveneens met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 04.06.2012 diende betrokkene een derde asielaanvraag in, die niet in overweging genomen werd door de Dienst Vreemdelingenzaken en afgesloten met een bijlage 13quater op 06.06.2012. De vierde asielaanvraag van 11.03.2013 werd afgesloten op 29.04.2015 met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de asielprocedures – namelijk iets meer dan een jaar voor de eerste procedure; minder dan negen maanden voor de tweede asielprocedure; drie dagen voor de derde; en twee jaar en ongeveer anderhalve maand voor de vierde asielprocedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene haalt aan dat hij wegens problemen voor veiligheid geen aanvraag kan indienen via de reguliere weg. Hij brengt echter geen enkel concreet persoonlijk element, noch bewijsstuk aan dat deze bewering kan ondersteunen. De loutere vage en zeer algemene verklaring dat er problemen zouden zijn met de veiligheid bij een terugkeer, kan niet als een buitengewone omstandigheid weerhouden worden. De elementen van integratie – namelijk dat betrokkene lessen Nederlands gevolgd heeft; dat hij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft; dat hij een addendum bij een inburgeringscontract voorlegt en dat hij twee steunbrieven voorlegt - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Wat betreft de bewering dat Soedan bekend staat als een repressief en dictatoriaal regime, dit element werd niet aangehaald in de aanvraag dd. 07.04.2015. Er kan verwerende partij niet verweten worden dat er met dit element geen rekening werd gehouden. In de aanvraag werd enkel vaag en zeer algemeen verklaard dat er problemen zouden zijn met de veiligheid bij een terugkeer.

Wat betreft de verwijzing naar de medische problemen van verzoekende partij, dient er evenwel te worden opgemerkt dat in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet er geen gewag werd gemaakt van medische problemen. Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie hieromtrent diende te motiveren in de bestreden beslissing.

Er dient opgemerkt te worden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf 9ter van de Vreemdelingenwet van 12.03.2015 onontvankelijk werd verklaard op 28.04.2015.

Verweerder wijst nog op volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“het komt immers aan de verzoekster toe om in haar aanvraag duidelijk en concreet uiteen te zetten op welke elementen zij zich beroept teneinde een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te bekomen. De gemachtigde van de staatssecretaris spreekt zich in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dat -het weze benadrukt- een gunstmaatregel uitmaakt, enkel uit omtrent de elementen die door de aanvrager

werden naar voor geschoven en het komt alleszins niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe, laat staan dat hij hiertoe verplicht zou zijn, om zelf ten behoeve van de aanvrager elementen te vergaren die de buitengewone omstandigheden ken/of de toekenning van de verblijfsmachtiging zouden kunnen verantwoorden.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

“De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.” (R.v.V. nr. 105.913 dd. 26.06.2013)

“Het weze nogmaals benadrukt dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden bij de aanvrager berust en dat van de aanvrager tevens de nodige zorgvuldigheid kan worden verwacht om de nodige concrete elementen voor te leggen derwijze dat de gemachtigde van de staatssecretaris kan oordelen over de aan- of afwezigheid van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit geldt bij uitstek voor de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, hetgeen onmiskenbaar een gunstmaatregel uitmaakt. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. De verweerder heeft in het raam van het bepaalde artikel 9bis van de vreemdelingenwet slechts de plicht om te onderzoeken of de aanvrager, op wie de bewijslast te dezen rust, al dan niet elementen heeft aangebracht die aantonen dat er in zijn specifiek geval buitengewone omstandigheden zijn die er hem van verhinderen om zijn aanvraag vanuit het buitenland in te dienen.” (R.v.V. nr. 121 369 van 24 maart 2014)

De verweerder wijst erop dat de gemachtigde ook terecht het volgende opmerkte mbt de integratie.

“De elementen van integratie – namelijk dat betrokkene lessen Nederlands gevolgd heeft; dat hij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft; dat hij een addendum bij een inburgeringscontract voorlegt en dat hij twee steunbrieven voorlegt - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Verweerder verwijst dienaangaande naar vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

“Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden en zij het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat integratie onmogelijk een grond voor ontvankelijkheid zou kunnen zijn, verwerpt, wijst de Raad erop dat, zoals uiteengezet, de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie.” (R.v.V. nr. 87 740 van 18 september 2012)

“2.18. De verzoekende partij is ervan overtuigd dat integratie een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en poneert dat de wetgever niet heeft gewild dat integratie nooit als grond tot ontvankelijkheid wordt beschouwd, wat volgens de verzoekende partij het gevolg is van de houding van verweerder, maar met dergelijk algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan dat verweerder in casu hem discretionaire bevoegdheid heeft aangewend op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partij hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107; RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” (R.v.V. nr. 87 552 van 13 september 2012)

“De verzoekende partij wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door de verzoekende partij betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen

sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken.” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

“Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen.” (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

“In zoverre de verzoekende partij met de „integratie“ ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf, stelde verweerder duidelijk dat ze niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van verweerder.” (R.v.V. nr 24.876 van 23 maart 2009)

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Minister geenszins op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de voorgehouden elementen van integratie van verzoekende partij niet als buitengewone omstandigheden konden worden aangenomen.

Er dient vastgesteld dat verzoekende partij een andere inschatting maakt van de door haar aangevoerde elementen, hetgeen evenwel niet volstaat om tot de nietigheid van de bestreden beslissing te doen besluiten.

De verwerende partij wijst er nog op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen de verzoekende partij schijnbaar vergeet.

De verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Zij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Nergens in de uiteenzetting van het enig middel zet de verzoeker uiteen op welke wijze hij artikel 3 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. De verzoeker verduidelijkt niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.3.3. De verwerende partij heeft de bestreden beslissing formeel gemotiveerd en dus geen toepassing gemaakt van artikel 4 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, dat bepaalt dat in bepaalde welomschreven gevallen geen formele motivering vereist is. Deze bepaling, die in voorliggende zaak dus niet van toepassing is, kan dan ook niet geschonden zijn.

2.3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoeker aangehaalde elementen, met name de duur van de door hem gevoerde asielprocedures, de veiligheidsproblemen in Soedan en de elementen van integratie, geen buitengewone omstandigheid vormen waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.5. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

(...)

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter."

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen

bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die de verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.3.5.1. In een eerste onderdeel van het enig middel voert de verzoeker aan dat de criteria uit de instructie van 19 juli 2009 dienen gerespecteerd te worden, nu de bevoegde staatssecretaris zou bevestigd hebben dat deze criteria *“nog steeds van toepassing zijn op diegenen die eraan beantwoorden”*, waardoor het nu niet langer aanvaarden van deze criteria een schending zou uitmaken van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel. Een deel van de rechtsonderhorigen werden vóór de vernietiging van deze instructie immers geregulariseerd op basis van de criteria uit de instructie.

Er dient evenwel op te worden gewezen dat de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 werd vernietigd omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Gelet op voorgaande bespreking wordt in de bestreden beslissing dan ook correct gesteld dat voornoemde instructie van 19 juli 2009 *“vernietigd (werd) door de Raad van State”* en dat bijgevolg *“de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing (zijn)”*. De Raad kan deze motivering dan ook niet strijdig achten met de opgeworpen geschonden geachte bepalingen en beginselen aangezien de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer, wat dus in strijd is met diens discretionaire bevoegdheid (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

De stelling van de verzoeker dat zowel de bevoegde staatssecretaris als de Dienst Vreemdelingenzaken zich geëngageerd zouden hebben *“om deze instructie loyaal te blijven toepassen”*, doet hieraan geen afbreuk. In tegenstelling tot wat de verzoeker lijkt te veronderstellen, dient de verwerende partij immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Het gegeven dat de verwerende partij in het verleden beslissingen zou hebben genomen waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat de verwerende partij zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskennis van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de *in casu* bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het betoog van de verzoeker inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

Ook het rechtszekerheidsbeginsel kan niet dienstig worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskennis van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel blijkt evenmin, nu de verzoeker in gebreke blijft met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). De Raad wijst er bovendien op dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Het is aldus niet relevant dat, zoals de verzoeker beweert, de staatssecretaris zou hebben "*bevestigd dat de criteria van de instructie nog steeds van toepassing zijn op diegenen die eraan beantwoorden*".

Aldus toont de verzoeker in het eerste middelonderdeel geen schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

2.3.5.2.1. In een tweede onderdeel van het enig middel laat de verzoeker gelden dat het, gelet op zijn – grotendeels wettig – verblijf gedurende zes jaar op het Belgisch grondgebied, disproportioneel is om dit element niet te aanvaarden als een buitengewone omstandigheid. Hij weerlegt hiermee evenwel niet wat hieromtrent in de bestreden beslissing wordt gesteld, met name dat "*(b)etrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten*" en dat "*(d)e duur van de asielprocedures (...) niet van die aard (was) dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden*", noch toont hij aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijk summiere uiteenzetting doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door hem aangehaalde elementen.

2.3.5.2.2. Verder laat de verzoeker in het tweede middelonderdeel gelden dat de bestreden beslissing niet verwijst naar zijn medische problematiek waarvan de verwerende partij, gelet op de vorige aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op de hoogte is. De verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat de aanvrager van de gunstmaatregel op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de plicht heeft om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen en dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden in beginsel bij hem berust. *In casu* heeft de verzoeker in de aanvraag van 24 maart 2015 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen gewag gemaakt van enig medisch probleem dat in zijn hoofd een buitengewone omstandigheid zou uitmaken waarom hij de aanvraag niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Bijgevolg kan de verwerende partij niet verweten worden dat zij hier geen rekening mee heeft gehouden.

Ten overvloede wordt er op gewezen dat ingevolge het bepaalde in artikel 9bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet de elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden en dus onontvankelijk moeten worden verklaard.

2.3.5.2.3. Voorts laat de verzoeker in het tweede middelonderdeel gelden dat de verwerende partij ten onrechte de veiligheidssituatie niet als buitengewone omstandigheid heeft weerhouden, nu het gevaar dat hij in Soedan zou lopen disproportioneel is ten opzichte van het nagestreefde doel. De verzoeker is

tevens van oordeel dat de verwerende partij in haar hoedanigheid van professioneel op de hoogte moet zijn van de mensenrechtensituatie in Soedan, zodat zij er zich niet op kan beroepen dat de informatie voorgelegd in de aanvraag vaag is. De verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat de aanvrager van de gunstmaatregel op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de plicht heeft om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland in te dienen en dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden in beginsel bij hem berust. *In casu* toont de verzoeker niet aan dat hij de nodige bewijsstukken bij zijn aanvraag heeft gevoegd, noch dat hij in de onmogelijkheid was om deze bij zijn aanvraag te voegen. De verzoeker toont dan ook niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijke onredelijke wijze wordt gesteld dat de verzoeker *“geen enkel concreet persoonlijk element, noch bewijsstuk aan(brengt) dat deze bewering kan ondersteunen”* en dat *“(d)e loutere vage en zeer algemene verklaring dat er problemen zouden zijn met de veiligheid bij een terugkeer (...) niet als een buitengewone omstandigheid (kan) weerhouden worden”*.

2.3.5.2.4. Tenslotte werpt de verzoeker in het tweede onderdeel van het enig middel op dat ook zijn integratie in het kader van de buitengewone omstandigheden diende te worden onderzocht als ontvankelijkheidsvoorwaarde, nu zijn terugkeer naar Soedan bemoeilijkt wordt doordat hij er geen sociaal of familiaal netwerk (meer) heeft. De motivering van de bestreden beslissing dat *“(d)e elementen van integratie (...) niet als buitengewone omstandigheid aanvaard (kunnen) worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden”*, is evenwel volledig in lijn met de rechtspraak van de Raad van State die reeds verschillende keren heeft beslist dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. Zo oordeelde de Raad van State in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*. De omstandigheid dat de verzoeker hierover een andere mening heeft dan het bestuur, volstaat niet om aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk of feitelijk niet correct is.

2.3.5.2.5. De verzoeker toont in het tweede middelonderdeel geen schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel, kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stouwen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.7. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing

het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden. Evenmin toont de verzoeker een schending van het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, aan.

2.3.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN